

میلعاوه

میریبدار باوڈنیر تشیید ترایز زا ہنوگچ
رداضر ماما ہصو صخه ترایز زور یاهی گژیو

ہدعقلایذ 23

تاناید

ی نارہط ی نیسد ن سحمدحم دیسد جاد اللہتیا

ہر ساللہس دق

مِجْرًا نِاطِيْشًا نِمَ لِلّٰهِ اِبْدُوْعًا
 مِجْرًا نِ مَحْرًا اللّٰهُ مِسِب
 دَمَحْمُ مَسَاقِلًا يَبَا اَنْبِيْذ وَاَنْدِيْسِيْ اِلْعُ اللّٰهُ يَلْو و
 نِيْرَهَاطًا نِيْبِيْطًا هِلَا يِلْع و
 نِيْعَمَجَا مِهْدَاْعًا يِلْعُ اَنْعَلَا و

یروضه رادید ابدت لاکشم زا یرایسب دوشی م ل د ق یفر

ن درک تبحصه ربانب، زورما س لجمه رد هچرگ
 و دودن اتسود و اقر ترایز فرصد طقف و دوبد
 هیشاد رد بلاطم و تبحصه؛ تسانیمه مه مهم
 روصت یضعبه تسانیمه هچنآ س کعبه؛ تسانامه
 ،عاقله و دورو سفند و روضه سفند. دندک
 دشابه تشاده دیابه که دراذگیه ار یرینآت

ی لیخ و دیکآت ی لیخ یروضه عاقله ربناگرزب
 ناوضه داد موحره صوصخه؛ دنتشاده جوت
 [هملاء] اقا موحره روطنیمه و ،هیلع الله
 [نیا] ناشیا زا هدنبه که هیلع الله محر [ی نارهمط
 :دندومرفی [ناشیا] .مدینشی م [ار دیکآت

لحو فرطربتسود ابدتسودت اقلامو ترایز و عاقلنیمه رد تلاکشم زا ی لیخ
 یرود عطساوه، ادخه ار زا¹ داسل ناسمو تافارحنا و عناوم زا یرایسبو. دوشی م
 دوشی م ادیب

ریغته عابی کولس ن اتسود زا یرود دوشی م فارحنا و رکف

دیای م سفند اتعیبط، دشابه یروده که ی تقونوچ
 لئاسم رد و ،دنکی م ادیپ ل یامت رگید دراوم هب و
 و ا حاجتا و والیم نیاربانو، دوشی م دراو رگید

¹(ق قحم). بع نام ه دندک داجیا : داس

هَجِيَّتْنا ب و . دوری م یرگید یوس و تمسه ب
ی م رارق ت لایامت ن آ ریثأت تحت م ه و ا ت ا ر کف ت
کی فرصه طقف ی نعید ؛ ت ساجنیا رطخ . دریگ
ضوع هدیا ، دوشی م ضوع م هر کف ؛ ت سینل یامت
ریغتل ناسم ی لیخ ، دوشی م ضوع انبم ، دوشی م
دنکی م ادیب .

و رشد و ا ب ا م ا ل ا ب ق ، د و ب ن ا ت س و د ز ا ر ف ذ ک ی
[ق ی ف ر و ا ا ب] م ه ا م ، ت ف ر ی م ، د م آ ی م ؛ م ی ت ش ا د ر ش ن د
ر ت م ک ی ت ا ه ج ه ب ، د ع ب ی ن د م . د ا ر ف ا ر ی ا س ل ث م ، م ی د و ب
م ک ن ی ا ز ا د ع ب . م ی د ر ک ا د ی ب ا ر ن ا ش ت ر ا ی ز ی ا ر ب ق ی ف و ت
ه د ه ا ش م [ا ر و ا] ن م و د ا د ت س د ت ا ق ل ا م ق ی ف و ت
ر د ق چ و ! ه ت ف ر س پ و ا ر د ق چ ! ب ج ع م د ی د ، م د ر ک
د ی ن ک ض ر ف ی ت ق و ک ی ل ا ا د ! ه د ش ض و ع ش ت ا ر ک ف ت
ا ع ب ط ب خ ، د ر ا د ن ی ل ی ا م ت ه ل ئ س م ک ی ه ب ن ا س ن ا ه ک
ر ی س م و ه ا ر ر د م ه د ع ب و ، د و ش ی م م ک ش ط ا ب ت ر ا
ل ا ا د ؛ ت س ا ش د و خ ط خ ن ا م ه ر د ، ت س ا ش د و خ
، ه ن ا ی د د ر گ ی م ر ب ، د ی آ ی م ت س د ه ب ی ت ص ر ف ه ر ا ب و د
ت و ا ف ت ؛ د و ش ی م ن ا ی د و ش ی م ر ا ر ق ر ب ط ا ب ت ر ا ه ر ا ب و د
ه ل ص ا ف و ی ن ا ک م ه ل ص ا ف ن ی ا ، ه ن ی ت ق و ک ی . د ن ک ی م ن
د و خ ز ا ا ر ن ا س ن ا م ک م ک ، ی د و ه ش ه ل ص ا ف و ی ن ا م ز
د ز ا د ن ا ی م ه ل ص ا ف ی ن ع ی ؛ د ن ک ی م ف ر ح ن م ر ی س م

ب ل ا ط م ز ا د ی ا ب ی ک و ل س ی ا ق ف ر ا ب ر ا د ی د ر د

ی و ی ن د ل ن ا س م ز ا ه ن ، ت ف گ ن خ س ی ک و ل س

به همین جهت بود که بزرگان به خصوص
مرحوم آقا [علامه طهرانی] رضوان الله علیه
خیلی تأکید داشتند بر اینکه دوستان همدیگر را
باید ببینند؛ زیاد ببینند. نه اینکه صحبت [را] به
مطالب دنیا و گران شدن بنزین [بگذرانند]؛ از
این مطالبی که خودتان دارید می بینید صد من یک

غاز هم ارزش وقت تلف کردن ندارد. نه! [بلکه] به مطالب، بیچارگی‌های خودمان، دردهای خودمان، مسائلی که در راه و مسیر خودمان به آن نیاز داریم [و] موانعی که با آن روبرو هستیم [به اینها پردازیم].

تروشم و تبحصه بی‌گذنزدن اسنا دراد زاینز ریخدرف

ی‌دنبی‌م‌ار‌هار‌نیا؛ تسین‌ات‌ود‌وی‌کی‌اهنیا
کی، ی‌دنبی‌م‌ار‌ن‌آ؛ دوشی‌م‌زاب‌رگید‌هار‌کی
و‌ل‌ئاسم‌ام‌ئاد، ر‌وطن‌یمه. دوشی‌م‌زاب‌رگید‌هار
تب‌حصه‌ب‌زاینز‌اهنیا و‌دی‌آی‌م‌ش‌پ‌روما و‌ع‌ناوم
دراد‌ل‌ح‌هار [ب‌ل‌ط‌ه‌ب‌زاینز‌و] دراد‌ت‌روشم‌و
ل‌ح‌هار‌دوشی‌م‌ح‌ر‌ط‌م‌ه‌کی‌ی‌اهل‌ح‌هار‌اس‌به‌چ
!ت‌سا‌ه‌ر‌گ‌ر‌ب‌ه‌ر‌گ‌و‌ل‌اک‌ش‌ا‌ن‌د‌وز‌فا‌ه‌ک‌ل‌ب؛ تسین
رایسب [ی‌ک‌ول‌س‌ی‌اق‌فر‌ر‌ادید] ب‌ذ، ر‌ظ‌ن‌یا‌زا
ت‌سا‌م‌هم‌ی‌لی‌خ؛ ت‌سا‌م‌هم‌رایسب

ما در این دنیا همان‌طوری که خدمت دوستان
عرض کردم، [به رفیق و فرد خبیر احتیاج
داریم]. مطالبی این‌طرف و آن‌طرف مشاهده
می‌شود و یک صحبت‌هایی می‌شود، یک مسائلی
مطرح می‌شود که: «آقا، همان‌هایی که مرحوم
آقا [علامه طهرانی] گفته‌اند، همان را بگیر و
برو و کاری نداشته باش. همان مطالب را عمل
کن و برو و دیگر با کسی ارتباط نداشته باش؛ به
همان حرف‌هایی که شنیدی ترتیب اثر بده و
نیازی نیست که مشاوره و فرد خبیری، رفیقی،
کسی داشته باشی.»

رهاظ‌ه‌ب‌ل‌م‌ع، ت‌یل‌او‌اب‌ط‌اب‌تر‌ان‌ود‌ب
ف‌س‌وی‌ن‌ب‌ج‌آ‌ج‌د‌ن‌اس‌نا‌زا‌زین‌ن‌آ‌رف

دزاسی م

ی م ار اهفر دنیا هکی یا هن نیمه رسر ب اقاقتا
! اهن نیمه دوخ رسر ب! دما بلاطم نیا، دندز
ار لئاسم، دناه دومرف ار بلاطم، هلب [هتبلأ]
هک [ی نار هط هملع] اقا بلاطم رگید. دناه دومرف
تایاور زا!؟ ناه! تسینر تلابن آرق زا لله ابذوعذ
همه اهنیا. تسینر تلاب لله ابذوعذ هک تبیلها
بتکم درگاش؛ دناب تکم نیا درگاش، دنراد هچره
اضر ماما زا دنراد هچره. دنتسه اضر ماما
زا، دنراد اضر ماما دادجا زا دنراد هچره؛ دنراد
مامت. دنراد نامز ماما زا، دنراد اضر ماما دلاوا
، ناشتئوه، ناشتقیق، ناشتئید، ناشدوجو اهنیا
امش اما؛ تسا ماسلا هیلع ماما تیوه ردی ناف
ی یا هنته ب ن آرق نیمه هب میهاوخب ام رگا، دینیب
دناوتب هکی درف و ریخ درف نودب، مینک لمع
ن ب ج اجد کی میوشی م، دریگب تسد و دنک کمک
وَ اللّٰهُ اَوْعِيْطًا ۱) هُيَا نِيْمَه [هرا برد] هکی فَقَدْ فُسُوْیْ
:تفگی م¹ مُكْنِمِ رِمْلًا یلُوا وَ لَوْسَرًّا اَوْعِيْطًا
«!تسا بجاو نم زات عطا! مرملا ای لوا نم»
راز هداتشه؛ درکی م ماعل تقو دزی م، نیار باند
² !تشکم هار رفنخب [این] همین [استدلال بود].

ن آرق هب سابعی نب و هیمی نبی افلخ مامت

دندرکی م دانتسا

همین یزید بن معاویه با همین قرآن استدلال
می کرد؛ همین مأمون خلیفه عباسی با همین قرآن
[استدلال می کرد]. مأمون آدم فاضلی بود! خیال
نکنید که آدم بی سواد بود؛ نه خیر، مأمون اتفاقاً

¹ 59. هُيَا، (4) عاسن هروس

² 138. ص 9، ج 9، ی سانشد ماما

شخص فاضلی بود،¹ زیت، دوب هدناو خسر د و تاییضایر رد، تشادی بلاطم، دوب [شوه] هک دوب یدرفه صلاح. دوب دراو یردقم ههسدنه ن آرق تاییاً نیمه هه بک سمتو یدنر ابو تسایس اب ماما لباقم رد، دارفا [نداد رارق ریثأت تحت] و مدآ کی ه صلاح. دوب هداتسیا ماسلا هیلع اضر رانک ار اضر ماما، [نومأم] نیمه. دوبذ یداع: تفرگ هدهعهب ار روما دما ش دوخ و تشاذگ هه ش راک. تفریم ربنم؛ دناوخی م هعمج زامن دوجو هک دید یتقو نومأم نیمه هک دیسر یتاج نایم زا ار ماما، تسوا هار دس ماسلا هیلع ماما لوسر دنزرف و درک مومسم و تشک و تشادرب². درک دیهد ار ادخ آدم به اینجا می رسد! از یک طرف قرآن دستش است [و از طرف دیگر، آن طور عمل می کند]. خب قرآن زبان بسته که زبان ندارد! چه بگوید؟! [بگوید:] که «این مرتیکه دارد [با سوءاستفاده] از من حقه بازی می کند؛ دغل بازی می کند؛ آیه را دارد عوضی معنا می کند!» خب [قرآن] زبان ندارد.

او می آید می گوید: «منظور از قرآن منم!»، او می گوید: «منظور از قرآن منم!» بنی امیه همین قرآن را برای حکومت خودشان و سوار شدن بر [مرکب قدرت] مستمسک قرار دادند، بنی عباس [هم] علیه بنی امیه آمدند همین قرآن را مستمسک قرار دادند و روی بنی امیه را سفید کردند! یعنی اگر بنی امیه چهار امام را شهید کردند، (چون [قتل] امیرالمؤمنین که توسط

¹ 116 تا 96 ص، 9 ج، می سانشماما: هه دوشد عوجر رتشیب علاطا تهج

² 315 ص، 16 ج، می سانشماما هه دوشد عوجر

خوارج بود؛ بنی‌امیه کاری نداشتند. تا امام باقر علیه‌السلام: امام حسن و امام حسین و امام سجاد و امام باقر علیهم‌السلام، چهار امام می‌شود [که] توسط بنی‌امیه [شهید] شدند) از آن طرف بنی‌عباس شش امام را شهید کردند! اینهایی که آمدند علیه بنی‌امیه و بنی‌مروان قیام کردند و [می‌گفتند]: «دین پیغمبر را [بنی‌امیه] از بین بردند؛ ما [بر خلافت،] اَحَق هستیم! ما از نسل رسول خدا و شجرهٔ رسول خدا هستیم! از یک فامیل هستیم، یک گروه هستیم، یکی هستیم. [بنی‌امیه،] اینها ظلم کردند، اینها پسر پیغمبر را کشتند، اینها در کربلا این‌طور کردند، آن‌طور کردند...» [بنی‌عباس] با همین مسائل و با همین شعارها [توانستند حکومت را به‌دست بگیرند].

ی‌لیخ، منکی مضرع ن‌اتمدخه کی بلاطم نیا
 قیبطنیا؛ تسین خیرات اهنیا. تسای قیقل ناسم
 روطچام هک تسام ی‌کولس ی‌گدنز رب رومانیا
 مینیب و مینک هاگن. دشاب روطچن امتیعضو، میشاب
 ی‌ماجنا دراد خیرات لوط رد نایرج کی هک
 شپیل اسد رازه اهنأ¹. هدرک قرفن نامز طقف؛ دوشد
 دستشه، دندوب شپیل اسد تسیودورازه، دندوب
 رد و تصرفنیا رد نام [ی‌لو]، دندوب شپیل اسد
 زا [خیرات] هک دینکی م‌رواب. میتسه تی‌عقوم نیا
 هک تساهار کی؛ دوشی م‌دراد طخکی ی‌ور
 !؟ میوری م‌شیور زا میراد

ه‌یواعم تموکده م‌درم ی‌رادنید رگا
 تفلاخم ن‌انأ تدابع اب‌وا، دنزذ بیسأ

¹ بابرا زا هک دوشی م‌خیرات هب هک تسای هاگن نیرتهب، هاگن نیا
 تسال ناسم نیرتقیقل زا و، دوشی م‌دینشد کولس

درادن

،دیناوخب دیهاوخی م زامن» :تفگ دما هیواعم
ار دجاسم دینک رُپ .مرادن امش هب یراک ؛دیناوخب
،دینک رُپ رتشیب هچره .رازگزامن زا وی لّصم زا
یارب ی لکشم ،دنکذ دروخر بن م ا بن اتزامن !رتهد
هب !دیناوخب زامن [تروصد نیا رد] .تسین م
!دیناوخب برغم اتش شد ،برغم زامن [کی] یاج
لکشم و هناد رد دیورب هکنیا یاجهب !رتهد
دینک عورش ،دجسم رد دیباید دیوش دناب ،دینیرفاید
و ن دناوخت عامج زامن و ن دناوخت زامن مئاد هب
ردقن یا .درادن لاکشا ؛درادن داریا .ن دناوخت ن آرق
زامن [یاهفص] هک دیباید [دجاسم هب] تیعمج
م هاهن ابایخ هب ،نورید دیباید دجسم زان اتعامج
م ه یلیخ ،تسین ی لکشم م یارب !دوش هدیشک
ی م هچره !تسا ماسا تمظع .تسا بوخ
ی اهلئسم !دیهدب ماجنا ،دیهدب ماجنا ج ددیهاوخت
داتفه ،رود تفه یاجهب ؛دیدرگب هبعرود .تسین
؛دریگی م درد طقفن اتیاپ !دیدرگب هبعرود ،رود
،دشاب م تموکد م .دنزی من همدصن م تموکد هب
ماجنا طوش داتفه دیورب طوش تفه یاجهب امش
[ن دنام] بش کی یاجهب .تسین ی لکشم ؛دیهدب
.دینک هتوتیب تافر عرد بش هد دیورب ،تافر عرد
لکشم تافر عاب م ،مرادن امش اب لکشم م
،هکم رد دیباید هک دوشی م ادیب اجنیا لکشم .مرادن
و [دینیب دینک هاگد ،دیوش م ارحا دجسم رد دراو
ار هبعنیا لیلخ میهاربا نیا» :دیسرپد دوخ زا
یارب و ،ملظ اب هزاربم یارب «؟تخاس هچ یارب
ی اهل ولس !چگ اب هزاربم یارب و ،ل هجاب هزاربم
تشم کی اب هزاربم یارب و [اهزغم رد] ی چگ

زا» :تفگ بتخاسد ار مکم نیا دما رقب و رامح
تحت رد ،دیو شبد چراخ ادخ ناگندب ت عا ط ا تحت
دینیبی م هعفدکی اجنیا «!دییا پیرد ادخ ت عا ط ا
اجنیا !دش درو خرب [داجیا امش و هیو اعم ن م نایم]
نیا» [:دیوگب ن م هب] هک دوشی م ادیپ ل کشم
ی راک نیا ؟تسیچ ی ارب ی هدی م ماجنا هک ی راک
هک ی راک نیا ؟تسیچ ش لیلد ی هدی م ماجنا هک
ن امراک رد ام «؟تسیچ ش تمکد ی هدی م ماجنا
دهاوخی م ناملد ام !میرادن «تسیچ ش تمکد»
ام ل ابند دیاب [م ه] وت ،میهدب ماجنا ار راک نیا
دیاب ار تمشچ وت ؛ی نرب فرح دیابند وت .بی شاپ
نیا زورما .ی زادنیب نییاب دیاب ار ترسوت ؛ی دنیب
تسرد راک نیا» :ی یوگب دیاب ،مینکی م ار راک
«!تسا تسرد راک نیا دسر ددص !تسا
[رگا] ؛دوشد ماجنا نیا هک دنکی م اضتقا ت حلصم
،«تسا طلغ تراک اقا» :دنیوگب دنیایب مدآ و ملاء
ی اعا شرع زا و لایب زا ن م راک !دنکی م دوخید
[ی تقو] .تسین نآ رد ی فرح چیه ،هتفرگ تاشند
،ریخن» :دیوگب دیاب ،مدرگی مرب م فرح زا ادر ف
ی فرح [نیمه [دیوگب دیاب] «!تسا تسرد نیمه
[ما هتشدگ فرح زا نآ اب] هک [تسا تسرد
م تشگرد

ار نیا زورید هک وت !اباب» [:دنیوگی م وا هب]
،ش یپ هتفه کی ،زوریرپ هک وت ؛ی تفگی م ی تشاد
ار نیا اجنیا ؛ی دز ار فرح نیا ،ش یپ لاس کی
هک متفگ» [:دیوگی م] «.ی تفگ ار نیا اجنا ،ی تفگ
ع قوم نآ .تسا ع قوم نآ لام [فرح] نآ !متفگ
نیا دیاب ن لآ ،هدوب تسرد راک نآ ؛هدوب تسرد
زا رگید لاس کی» [:دیوگی م و] «!دشاب تسرد

نأ، منزب موس فرد کید [و] مدرگرب مفرد نیا
«تساتسرد [موس فرد]

اینجاست که در ارتباط با حکومت معاویه
برای افراد مشکل پیدا می‌شود. لذا معاویه به
مدینه می‌آید، می‌گوید: «صلحی که با حسن
کردم، آن صلح را زیر پایم گذاشتم و پاره‌اش
کردم!» صلح چه؟! آخر کسی از معاویه حرف
راست شنیده؟! واقعاً کسی از معاویه حرف
راست می‌شنود؟! آخر کسی از معاویه تعهد و
التزام انتظار دارد؟! مجسمه خیانت! مجسمه
تقلب! مجسمه دروغ! مجسمه تزویر! مجسمه
مکر! اصلاً مگر امکان دارد [راست بگوید]؟!
اگر یک روزی شما از معاویه صدق شنیدید، آن
موقع بیایید در دین خودتان شک کنید؛ حتماً مثل
او شده‌اید! معاویه که نمی‌آید راست بگوید؛
معاویه که [رعایت] امانت ندارد، معاویه که
جُرثومه خیانت و فساد است، آن وقت او بیاید به
صلح امام حسن پایبند باشد؟! [این] از فکاهیّات
و مزاح‌های تاریخ [است]. [می‌گوید:] «امضا
کردیم، تمام شد؛ خداحافظ، برو پی کارت! چه
صلحی؟! چه برنامه‌ای؟! چه التزامی؟! چه
تعهدی?!» لذا بعد هم امام حسن را شهید کرد و
فرزندش یزید را آورد و مقدمات را آماده کرد و
جریان و مسائل کربلا پیش آمد دیگر.

ترايز ت مسهب ار اهباق، تيلاو تسد

دهدی مقوسد اضر امامه صوصخم

امروز روز زیارتی امام رضا علیه‌السلام
است. و اصلاً مشخص است که یک دست پشت
پرده‌ای این قلوب را به سمت ولایت دارد حرکت

می‌دهد و سوق می‌دهد. سابق این‌طور نبود. بنده در دوران طفولیت یا حتی جوانی و نوجوانی، [از] آن موقع‌ها اصلاً یاد ندارم حتی اهل علم راجع به بیست و سوم [ذی‌القعدة] چیزی بدانند؛ تک‌توک افرادی [می‌دانستند].

یک‌وقت من طفل بودم در حدود سنّ دوازده‌سیزده‌سالگی، ده‌دوازده [سالگی] بودم که یک دفعه نصف شب بود از خواب بیدار شدم، دیدم که در منزل سروصدا می‌آید. از صحبت‌هایی که پدرمان [علامه طهرانی] با والدهمان می‌کردند متوجه شدم که [پدرمان می‌گویند:] «آمده‌اند دنبال ما که برویم برای مشهد، زیارتی امام رضا. و دو شب [آنجا] هستیم و برمی‌گردیم.» یکی از دوستانشان [به‌دنبالشان آمده بود]. من آن موقع در حدود دوازده‌سیزده سالگی بودم که همین [عبارت] «زیارت بیست و سوم امام رضا» به گوشم خورد. (گاهی اوقات اتفاق می‌افتاد که مثلاً مرحوم آقا می‌آمدند [مشهد]؛ دوستانشان می‌آوردندشان.) [پدرم به والده] می‌گفتند: «دوشبه می‌رویم و برمی‌گردیم.» اتفاقاً مسئله‌ای هم اتفاق افتاده بود که والده ما نگران بود، ایشان داشتند دلداری می‌دادند که ان‌شاءالله مسئله‌ای نخواهد شد و مشکلی پیش نخواهد آمد و چیزی نمی‌شود. یکی از [اطرافیان] مریض [بود].

ربخار مود و تسید ترایز لاصا ی سک
!بیجء مینیبی م مینکی م هاگن میراد دعب بتشادن
،دنکی م ادیپ شرتسگ دراد روطنیمه هیضق نیا
.دنکی م ادیپ شرتسگ دراد ی لیخ هائسم نیا

ترایز نیمه ی ارب، لاسر اریپ ای دود لاسراپ
 رد. مدود هشد فرشم دهشم هب موسو تسید
 [هک] دود تاردخم زا ییادخه دنب کی، تعجارم
 ی بسانم رهاظ نادنچ هچرگ؛ تشاد ی کاپ لد
 هک مدید، ی لدنص یور متسشن دمآ نم. تشادن
 هدید ار وا و [دود نورید هک [ی صخش] نیمه
 ی نعید؛ همدود هتفرگ رارق مرستشپ وا مدید، [مدود
 مدود رتولج ی لدنص مه نم و تسشن رتولج دمآ
 هاگن؛ دیایم اعد ی اصد مدید، تشنگ تدم کی
 نایم رد هک [تسا مناخ] نیمه مدید، مدرک
 [و رهاظ و باجد] رظن زا دیاش نیرفاسم
 ی ماعد دراد وا! دوبذ و اسیز هب ی سک، ش تیعضو
 ماما ترایز دراد مدید، مداد شوگ بوخ. دناوخ
 بللاج، دود بیجع میارب ی لیخ. دناوخی م اضر
 دود.

،دود هار ی اھطسو رد هک ی تقو نید نیمه رد
 ،دود نم رانک هک ی صخش نیمه هب درک ور وا
 ؟منیشنب اقا نیا شپ نم دیهدی م هزاجا اقا» :تفگ
 ناشیا، اقا» :تفگ وا «. مراد تبصد کین ناشیا اب
 ام، دییامرفب» :متفگ «! اجنیا دیاید هک دیوگی
 بخ، دنراد ی بلطم رگا دیوگی ی لو! میمیلست
 .تفگ دوشی م ه ی لدنص تشپ نیمه زا. دنیوگی
 فیرشت امتد دراد رارصا ناشیا هذ» :تفگ
 ار ناتبلم! دییامرفب، هذ» :متفگ دعب «! درواید
 :تفگ ناشیا «. دینیشنب [اجن امه] امش و دیوگی
 !؟ تسیچ شیانعم هر قف نیا؛ [دینیب] ار اعد نیا»
 «! [اضر ماما] هب عجار هتفگ [همانت رایز رد هک]
 ببینید! یعنی کسی که شما هر تصویری
 می توانستید بکنید، غیر از اینکه زائر امام رضا

باشد؛ این مسئله ولایت چه کار می‌کند؟ این با این دل‌ها چه می‌کند؟ بعد دیدم عجب دل صافی دارد او؛ عجیب است. برایش معنا کردم؛ بنده خدا اشکش [جاری شد]. بعد گفتم: «شما طهرانی هستید یا از اینجا [مشهد] هستید؟» گفت: «نه‌خیر، من آمده‌ام برای زیارت بیست و سوم!» «خب این جریان را چه کسی راه انداخته؟! این بساط را چه کسی راه انداخته؟! حالا من [را] می‌گویید اهل علم هستم، خب نسبت به روایات و اینها تا حدودی اطلاع دارم، [اگر] توفیق پیدا کنم؛ خب [مواردی مانند] اینها چه؟ این قضایا از کجا پیدا می‌شود؟! چه مسئله‌ای پشت پرده است؟ چه دستی پشت پرده است؟ چه جریانی هست؟

همین پریروز بود، داشتم [به مشهد] مشرف می‌شدم؛ کنار دست من یک پیرمردی بود، خیلی خوشمزه بود. او هم در همان حال و هوای خودش [بود]. می‌گفت: «من در طهران معلم تاریخ و ادبیات و اینها هستم.» خیلی حال و هوای خوبی داشت. اهل آذربایجان و اینها [بود]. با همان صفای خودش، با همان لهجه [ترکی] می‌گفت: «آقا، نگاه کن، ببین، درست است که می‌گویند: رگید زیچ کی اضر ماما ی لو، «دِجاو رُود مُهَلْک» رد ن‌اشه‌مه؛ دناب‌وخ همه، ب‌ذ: متفگ» «!تسا نیا، ن‌یبب، هن» :تفگ «! [دنتسه تماماً اُبترم] ی‌اهدید اجک!؟ دوری م‌اجک! نک‌مانگد ار تیعمج» «! [ار ی تیعمج ن‌ینچ رگید ی‌هاج] و ف‌ج‌رد نیمه، ه‌لب» :تفگ!؟ میوگد ب‌ذ متفگ [مدوخ‌اب] ی‌اضف‌رد، ش‌دوخ م‌لاء رد م‌ه‌وا «!تسا روط و تسید ی‌ترایز ی‌ارب م‌اهدمآ» :تفگ، ش‌دوخ

بیجعی لیخ موسد و تسیدی ترایز هئئسم نیا
 ی ترایز .تسا روطنیمه هئئسم مه اعقاو .تسا
 ،ندرکت کرد و ندما نیا ،ملاسلاهیلع اضر ماما
 ماما هب ناسنا] .تسا [دوخ] نداد ناکتی انعمه
 !مهدی م ناکت ار مدوخ مراد نم» [دیوگب اضر
 می ماهاج ی لیخ زور هس نیا !میآمی مراد نم
 می ؛میاید اجنیا [کە] دمآ نم !مورب متسناوت
 می ؛مشابل امشرد بشد هس و مورب ل امشدمتسناوت
 رگید روشک متسناوتی می ؛مورب بونج متسناوت
 ای مدش ادج هداوناخزا ،دمآ دهشم هب [اما] ؛مورب
 هک ،[متشاذگ اهنت ار اهنا] ای ،مدر و آ ار هداوناخ
 اهر ار بلطم ام !دمآ» :میوگب اضر ماما هب میاید
 «.میتسه بلطم ل ابند هب و !میاهدر کند

ملاسلاهیلع اضر ماما ترایز بیجعی راتا

ی هلاءایلوا و ناگرزب و

این مسئله، مسئله مهم است. مطلب مهم این
 است که انسان در این زیارتی که می آید [به
 صرف تغییر حال اکتفا نکند]. گرچه خود زیارت
 اثر دارد؛ شکی در این مسئله نیست. شما در حرم
 که می روید، حالتان عوض می شود. شگی در این
 قضیه نیست. در صحن که وارد می شوید، حالتان
 عوض می شود. وقتی که در حرم نشسته اید و
 توجه دارید، در آنجا احساس می کنید که حالتان و
 وضعیتتان تفاوت می کند؛ آنجا تجلی بیشتر ظهور
 حضرت است؛ چون خود بدن مطهر حضرت در
 آنجاست، روح در آنجا تجلی بیشتری دارد و
 ارتباط بیشتری دارد؛ و الا امام رضا اینجا هم
 هست، در آنجا هم هست، امام رضا در امریکا

هم هست، استرالیا هم هست؛ هیچ فرقی نمی‌کند، هیچ تفاوتی نمی‌کند. زمین که تفاوت نمی‌کند. آنها حقیقتشان حقیقت ملکوتی است و ماده تحت سیطره ملکوت است؛ منتها از نظر مسائل ظاهری هم آن جنبه ملکوت، نسبت تعلقش به عالم ملک در نوسان است؛ طبعاً آنجایی که خود بدن امام علیه‌السلام و معصوم هست [روح آن معصوم تعلق بیشتری دارد]. یا اولیاء و بزرگان و عرفایی که می‌گویند: «سر قبر بزرگان و عرفا بروید»، برای چیست؟ خب از همین‌جا می‌شود فاتحه خواند. این به‌خاطر این است که تعلق و ارتباط در آنجا بیشتر است؛ حال و هوا فرق می‌کند و مسئله تفاوت دارد. اینها همه جای خودش محفوظ؛ واقعاً مسئله همین‌طور است.

**ار مدنزر ف س کره» : ملاسلا هیاء مظاک ماما
رد ار ادخ هک تسای سک دننام ، دنک ترایز
«تسا هدرک ترایز شرع**

ملاسلایه یاء رفعن بدی سوم ی تیاور کی
فَرشم [ترایز هب] هک زورید آقاقتا ، دناه دومرف
دوب هتشون [مه مرد] رد مد ، مدشیم

هشرعی فی لاعت الله راز نمک ، تلید هدنع تاپ و هتبرغی فایله ی نیا راز نم
هتوتیب اجنأ رد مه ار بشد کی و دنک ترایز ش تبرغ رد ار ی لع مدنزر ف هک ی سک»
ار ادخ هک تسای نیا دننام ، (دشاب دهشم رد ش تنوکس بشد کی و دشاب اجنأ ی نعید) دنک
«تسا هدرک ترایز شرع رد

ن تفرگ رارق ی نعید ، شرع رد ادخ ترایز

راگدرو پ تیشم و هدارا ماقم رد

[مِلاک]. تسای ماما مِلاک مِلاک!؟ هچ ی نعید نیا
یم ار ی بلطم نینچ ماما . تسین هک هدنب لاثما
ی نعید ندرک ترایز شرع رد ار ادخ . دیامرف
ی لَوحت هچ نیا!؟ تسای ساسحا هچ نیا!؟ هچ
ادخ ناسنا هک دوشیم ادیب ناسنا ی ارب هک تسای
و ریدقت ماقم شرع!؟ دنک ترایز شرع رد ار

ماقم! اتسا ملق و حول ماقم، شرع! اتسا تیشم
 شَرَعًا یَاَعْنٰی نُحَرِّلَا. اتسا ظوفحم ملق و حول
 ۱،) علی و تسیا یعنی خدا بر عالم مقدرات و بر عالم
 تقدیر و بر عالم مشیت و اراده و افاضه حاکم
 است و سیطره دارد. یعنی وقتی که امام رضا را
 زیارت کردی، در مقام اراده و مشیت خدا قرار
 می‌گیری! این مسئله چیست؟! در مقام مبدأ و
 منشأ نزول افاضه واقع می‌شوی! نه اینکه به تو
 افاضه می‌شود. آن افاضه که خب بر حسب مراتب
 به همه می‌شود؛ [بلکه] خودت در آن مقام قرار
 می‌گیری! خودت در آن جایگاه قرار می‌گیری!
 این مسئله مسئله آسانی نیست. یعنی [نباید] یک
 تصویری کنیم [که] همین‌طور انسان می‌آید و امام
 رضا علیه‌السلام را زیارت می‌کند [و مسئله‌ای
 عادی است].

ی نیشنمه، ترایز راتا دوجو اب یرمژ دارفا زا یرایسب یرب نیموصعم تشادند

ی ارب] ناسنا هک اتسا نیا رد تبحص اما
 نیا زا؟ دنک هداما ار ی طیارش هچ دیاب [ترایز
 دیاب ردقچ، اتسا هدرک ش بیصن ادخ هک ی تبهوم
 ی م ضرع رفعن بی سوم هب ام؟ دنک هداقتسا
 هک ی سک دییامرفی م امش، الله و سر ن بای» : مینک
 شرع رد ار ادخ، دنک ترایز ار امش دزرف
 دندوبند [امش] باحصا نیمهرگم؛ «هدرک ترایز
 راویدل ثم رییرید و دندوب امش دزرف رانکر د هک
 دزرف رانکر د رگم؟ دندرکی م هاگذا امش دزرف هب
 هفیلخ رگم؟ دنتشادند تبحصه رگم؟ دندوبند امش

1. 5. آیا (20) هط هروس

سپ؟ دوبند امشد دنزرف رانک رد (نومأم) ی سابع
!؟ درک دیهد هک؟ تشک ار امشد دنزرف ی سکه چ
»!؟ درک دیهد هک ار اهنیا

ما وقتی زیارت می‌کنیم، قبر حضرت و بدن
مطهر حضرت را زیارت می‌کنیم؛ روح حضرت
که همه جا هست؛ [اما] خب افراد در کنار خود
امام رضا بودند، در کنار پیغمبر بودند، در کنار
امام حسن بودند! آنهایی که آمدند و بعد از رسول
خدا، زدند در خانه را روی دختر پیغمبر شکستند
و بدنش را تکه‌تکه کردند، چه کسانی بودند؟
همین‌ها [در کنار کسی بودند] که از امام رضا
بالا تر [بود]. پیغمبر بالاتر از امام رضا بود
دیگر؛ او جدّ امام رضا بود. او اصل بود و منبع
بود. اینها همان‌هایی بودند که سجاده‌شان را
می‌گذاشتند پشت پیغمبر نماز می‌خواندند؛ دیگر
نیاز به قبر و زیارت و آمدن از آنجا نداشتند!
چرا؟ چون نخواستند از همان مرحله‌ای که هستند
بالا بیایند. [به] این علت است. خواستند در همان
مرتبه باشند، پیغمبر را هم داشته باشند.

رد میهاوخی م: تسانیا ام لکشم
هتشاد مه ار اضر ماما، میشابن امتلایخت
میشاب!

نامه رد میهاوخی م: تسانیا ام لکشم
نامه رد، میشابن امتلایختن سفن نامه رد، میشاب دح
رد، میشابن امتلایختن نامه رد، میشابن امر اکفا
و تلیختن نامه رد، میشابن امیاهدم آوت فر نامه
، میشاب هتشاد مه ار اضر ماما، میشابن امتام هوت
، دندوب هدنز تر ضد رگا! اضر ماما شید میباید
ی بلاگ، دنروآی م بیسد، میدشی م ناشلزنم دراو

مهارنیا، دندروآی متبرشد و یاج، دندروآی متمدخ میتفرهک، شوخناملد و میروخب!
!ترضد

زایکیه که حاضر ماما تیاند زای تیاکد
دومرف ج راخذ ل یخت زار دوخ باحصا

یکی از اصحاب حضرت، شب ظاهراً از ری آمده بود مدینه خدمت حضرت [امام رضا علیه السلام]. حضرت گفتند: «شما دیگر شب اینجا بر ما وارد شدید، همین جا بخواید. شب را دیگر همین جا باشید.» بعد حضرت رفتند و آن تشک و پتوی خودشان را، آن چیزی که بود آوردند. او متوجه شد که اینجا جای حضرت است و حضرت برایش آوردند؛ آمدند پهن کنند و بعد این [شخص رختخواب را] گرفت و پهن کرد. یک دفعه در ذهنش این خطور کرد که: «عجب! من دارم جای امام می خوابم! حضرت روی این تشک خوابیده اند!» و این حرف ها. او یک حالتی به خودش گرفت: «بَهَبَه! عجب توفیقی خدا نصیب کرده!» لابد دیگر این چیزها در ذهنش گذشت. حالا کم و زیادش را می بخشد که ما اضافه کنیم! [با خود گفت:] «برمی گردم به شهرم، وقتی افراد به دیدن آمدند [به آنها می گویم]: ”بَه! نمی دانید! خبر ندارید چه توفیقی نصیب من شد و چه قضیه ای [اتفاق افتاد]! امام رضا تشک خودشان را برای من انداختند!“ تا این در ذهن [او آمد] حضرت فرمودند: «خیال نکن تشکم را برایت انداختم مقامت بالا رفت ها!» همان جا گذاشتند در کاسه اش [و فرمودند]: «این کاری که برایت کردم، این لطف ماست،

کرامت ماست؛ ما نسبت به همهٔ بندگان، نسبت به همهٔ اصحاب، نسبت به همهٔ دوستانمان [چنین لطفی داریم]. (حالا من این را بیشتر یک چیزی...) یک وقت غرور تو را نگیرد، نفس تو را نگیرد. مبادا...»

و فرطنیا ز ا طخ کید در ازگی مذ ماما! دینیب دورب رتفرطنآ و رتفرطنیا ،فرطنآ ار ش تمارک ،دنکی م ار ش فظا ،دنکی م ار ش تبحم :[دهدی م رکذتل احد نیع رد] ی لو ،دهدی م ماجنا ن آ و فرطنیا دوشذت عادت تمارکنیا تقوکی» رد و تهکتسا ی تقوات تمارکنیا !یورب فرط کید به ار و ت تمارکنیا دهاو خبرگا .بی شاپ طخ «تسا رطخ اجنا ،دز ادنیب رگید فرط

هک ی راک و هکم ح تفر د دعس ی رادم چرپ ماجنا وازا یر یگتسد رد ادخل و سر دنداد

،دنکی م تکر د هکم ت مسه ربمغیب ی تقو سیئر ،هدا بء ن بد دعس ت سد به دندهدی م ار مچرپ ی م عورش و دیای م ی تقو .هنیدم رد راصنا هلیبق نیمه .دهدی م ی یاهر اعش و [ندرک] تکر د دنک ش تسد مچرپ هک ی لّوا هعفد ن آ ،دنیای م دنراد هک ش لاد و] دهدی مذ ک لقلق ش سفن زونه ،دریگی م ار مچرپ دندرک فظا ربمغیب» :[هک تسا نیا م فیلیکت هب] فاکم ؛مینکی م تعاطا بخ ،دنداد زور لّوا زور .میهدی م ماجنا ار فیلیکت .رگید هدرخ کید ،درزگی م هک مود زور !تسا فیلیکت هدرخ کید !هدش ی اه یضق کید هکنیا لثم !ناه ش دوخ اب و] دیای م رتفرطنیا فیلیکت زا هیضق دناه تسناد هتسیاش ار نم دبلا ربمغیب» :[دیوگی م

موس زور «!دنداد ی تیلوئسم و تیعقوم نینچ هک
 وت» :دوشی م عورشدهی هذ و رما ،درذگی م هک
 وت !تسیاب فرطن آ وت !تسیاب فرطن یا رد
 وت !نکب ار راکن آ هکم میتفری تقوشاب بظاوم
 ی زیچ ،ی تسیاب ن م پچ تمس ی شاب بظاوم دیاب
 آبترم دراد سفن یا «!هدب شوگ میوگی م ن م هک
 وطن یا هک م هر بمغیپ [تیرت شور] .دیای م لآب
 ی یاطخ در ف هک [دنکب لرتنک [نطاب زا] هک تسین
 [رد] .تسا تیرت ملاء ،ملاء !هذ ؛ [دوشن بکترم
 .دوش ضوع ش دوش صخش دیاب ،تیرت ملاء
 ،دنکی م تحیصن ،دنکی م داشرا طقف ر بمغیپ
 ،ولج دیای م «.نکب ار راکن یا» :دهدی م روتسد
 ی کیدزن دراد هکنیمه ،تشدگ زور هد هتفه کی
 کی ،دنکی م در ار هوک کی ،دوشی م هکم ی اه
 ی م در [ار] ار حص کی ،دنکی م در ار تشد
 ؛دیای م لآب دراد [دعس رد س ح] نیا آبترم ،دنک
 زور .دریگی م هلصاف دراد فیلکت هلمحرم ن آ زا
 ؛هدرک رما ادخلوسر !میفیلکت [ه ب ف لکم] :ل و ا
 نامتسد ار مچرپ ،میهدی م شوگ ،مینکی م ت عطا
 !اهتسا قیقد ی لیخ اهفرح نیا) «.میریگی م
 نامساوح دیاب ی لیخ !منزی م اهاجک هب مراد دینیب
 رما» :تسا فیلکت زور ل و ا زور (!دشاب عمج
 لوسر شاکی ا .درکت عطا دیاب ،تسادخلوسر
 ی م رگید س ک هب لاصا [ار تیلوئسم نیا] ادخ
 ی منی اهه بچ چیه سفن ،ل و ا زور [رد] «!داد
 ی لو .دریگ

!تسین ی ندشن املسم ش یکدب رفاک نیا *** تسین ی ندشن امر ف هب ش ی دنادب سفن نیا

دیاب ناسنا ،بالق رب ل یخت هبلغ زا شید

دنزب کتاپ دوش سفن هب ش دوش

این نفس بدکردار می آید کم کم به واسطه

تخیلات و توهمات [به انحراف می‌رود]. آدم رند از همان روز اول می‌آید دُمَش را می‌بُرد! دائم هم تکرار می‌کند، دائم برمی‌گردد [به مرحله اول]. روز دوم تا می‌بیند یک قضیه [در درونش] است، خودش به نفس یک پاتک می‌زند، یک کاری انجام می‌دهد که حواسش جمع باشد. روز سوم یک قضایایی انجام می‌دهد که این تخیلاتِ نفس را تحت‌الشعاع قرار بدهد. راه پاتک زدن هم مشخص است؛ هرکسی هم می‌داند! حالا [اینکه] عمل نمی‌کند، [مطلب دیگری است]. ولی همه می‌دانیم، راه پاتک زدن [به نفس چیست]. بنده هم خودم [راهش را] گفته‌ام؛ در خیلی [از] موارد. [در] خیلی از موارد؛ بارها.

به بی‌نارَهط هَملاع ن‌دز ک‌تاپ‌زای‌تیاکد دو‌خ‌س‌فند

س‌لاجم‌زای‌ضعبردی‌تقوکی‌ه‌ک‌تسه‌مدای
ه‌ملاع] ام‌دِلاو‌موحرم؛‌م‌پدرکی‌م‌تکرش
اب‌[ی‌نیشنمه‌رد] (دنک‌ناشتمحر‌ادخ) [ی‌نارَهط
ن‌یا] دندوب‌رتگرزب‌ه‌ک‌ل‌یماف‌دارفا‌زای‌ضعب
م‌ربی‌م‌م‌سا‌لا‌اد؛ [دندزی‌م‌ناشدوخ‌به‌ار‌ک‌تاپ
دوب‌[ل‌یماف] س‌لاجم‌رد‌تاقوای‌هاگ. بی‌ناسک‌ه‌چ
دندرکی‌می‌لضف‌راهظا‌کی‌اعبط‌ب‌خ‌م‌ه‌اهنا‌و
ن‌یا‌زا‌ام‌ردپ‌موحرم‌ه‌ک‌دنتسنادی‌م‌ق‌اقتل‌اب‌همه
همه‌هر‌خ‌لا‌اب؛‌م‌ربی‌م‌م‌سا‌لا‌اد. دنتسه‌م‌عا‌دارفا
ی‌م‌همه. دزرماید‌ار‌ناشهم‌ادخ‌و‌دندرک‌توف
اعبط‌ب‌خ. دنتسه‌م‌عا‌ام‌ردپ‌موحرم‌ه‌ک‌دنتسناد
لا‌اد‌هر‌خ‌لا‌اب! ار‌گید‌دشی‌م‌ناشی‌زیچ‌کی‌اهنا
راهظا‌کی‌ی‌هاو‌خنی‌هاوخ‌و‌تسه‌ی‌سلجم‌کی
! [دنتکب‌دنتساوخی‌م] ی‌لضف

یک دفعه یادم است یک مجلس بله‌برانی بود. خیلی از علما و اینها هم بودند. خب توجه بیشتر به سمت مرحوم والد [علامه طهرانی] بود. این را می‌گویند پاتک؛ پاتک این است: یک مطلبی مطرح شد و همان افرادی که خلاصه در همین حال و هوا بودند، صحبت کردند و اظهار فضل [کردند]. [حضار] از پدرمان سؤال کردند؛ گاهی اوقات ایشان صحبت می‌کردند [گاهی اوقات هم آنها]. همین که پدر ما احساس کرد دارد در صحبت به آنها غلبه می‌کند [به خودش پاتک زد]: «استپ! بایست!» با یک قسمی [که کسی متوجه نشود]؛ نه آن هم طوری که همه بفهمند [می‌خواهد بگوید]: «من دیگر کاری‌تان ندارم!» نه! (آن هم خودش یک جور بازی است! آن هم خودش یک بازی نفس است! نفس خیلی ماشاءالله وارد است به کارش؛ یک استادی است!) [بلکه] یک قسمی [که کسی متوجه نشود]: «بله، حالا شاید این‌طور باشد» و «اینجا این مطلب هم قابل تأمل است» و یک طوری که مجلس احساس کند که او غلبه کرد! [وقتی] آن‌طور می‌شد، آنها حالت تبسم و رضایت و اینها [پیدا می‌کردند]! این وسط چه کسی بُرد؟ این [علامه طهرانی] بُرد! او این وسط بُرد! ولی آن [طرفِ مقابل] خودش می‌فهمد! او وقتی بیاید بیرون، برود در خلوت خودش، می‌فهمد این آقای آسید محمدحسین که قطعاً اعلم است و شگّی در آن نیست، بی‌حساب این کار را نکرده. هم باعث تربیت می‌شد که آنها [خود را اصلاح] کنند، و هم اینکه بالأخره این [علامه طهرانی] می‌خواهد این وسط

[برای خودش] یک استفاده‌ای کند.

رظتم دوختی برت ی ارب ی نار هط هملع

دنامی مذ داتسا ی روضد رما

استاد هم که همیشه پیش آدم نیست. استاد که در کربلاست؛ این در طهران است. حتماً باید استفاده انسان از استاد همان وقتی باشد که یکی دو ماهی [به‌طور حضوری نزد استاد باشد]؟! (چون ایشان سالی یک ماه، دو ماه، می‌رفتند خدمت استادشان [به کربلا]) فقط منحصر به آن است؟ [این‌طور نیست؛ بلکه] می‌رود از آنجا می‌گیرد تا برای ده ماه دیگر و یک سال دیگرش خرج کند. یعنی مطلب را از آنجا می‌گیرد، آن معانی را از آنجا می‌گیرد، مبانی را از آنجا می‌گیرد، مسائل را می‌گیرد، نگه می‌دارد؛ خوب حالا که آمدی در طهران حالا باید خرج کنی! آن دو ماه [با] ضبط صوت قلبت، ضبط صوت ذهنت گرفتی. ایشان همیشه دفترچه یادداشت هم در جیبشان بود؛ ما می‌دیدیم. حتی آن موقعی که ما هم بودیم [ایشان دستورات آقای حدّاد را یادداشت می‌کردند].

رخآ ات ی نار هط هملع : بهبش کی به خساپ

دوب دادد ترضد درگاشد رمع

باوصان به و غورد به به که ار به چنآ س که به درگاشد [ی نار هط هملع] اقا موحرم: دنیوگی م، دادد موحرم تاید رخآ ات، «دوبند دادد ی اقا دندادی م ماجنا ار دادد ی اقا تاروتسد اقا موحرم تلابعزخ همه اهفردنیا و! دینادب همه ار نیا دنچ کی طقف ناشیا»: [دنیوگی می‌خرید] که تسا «!دندوبق یفر دعبو دوب [دادد ی اقا درگاشد] ی لاس

دندومرفی م [ی نار هط هملاع] ناشیا ، هلب [هتبلأ] ی قیفر !؟ ی قیفر هچ اُما ، «تسام قیفر ناشیا» : هک !تسه همانرب و روتسد فرطن آ زا هشیمه هک قیفر» [أفرصد هک دوب نیا ناشیا روظنم] رگا دنچ کی !؟تسیند فرطنیا زا ارچ بذب ، «میدوب دهدب روتسد دآد دی اقا هب اقا موحرم مه هملک !؟ میتسیند قیفر رگم !؟ دراد ی لاکشا هچ !رگید کی بذب ، میتسه قیفر ی تقو !رگید میقیفر بذب بذب» : دنیوگی م !دشاب فرطنیا زا [روتسد راب] کی بذب «! هدرکی م عضاوت ناشیا [اقا موحرم] هملاع] اقا طقف !دنک عضاوت دآد دی اقا مه زور هب عضاوت هزات !دنک عضاوت دیابند هک [ی نار هط [ی نار هط هملاع] نیا نوچ ، تسا ی لوا دآد دی اقا تیعموم و تیعضو هر خلأاب مه و تسا ملء مه !تسا مه ش دوزخ جرم و مءعا و [دراد ی صاخ] زا دآد دی اقا ؛ دندوب دآد دی اقا عجرم اقا موحرم ناشیا زا ام دوزخ مشچ ی ولج ؛ درکی م دیلقت ناشیا ¹. دیسری م هئسم

اما در مقام دستور ، ما یک بار هم ندیدیم که اقا [علامه طهرانی به حضرت حدّاد] بگویند: «آقا شما این ذکر را از این دفعه ، روزانه این قدر بگویید!» ما که ندیدیم! حالا اگر کسی دیده ، بیاید به ما بگوید! یا اینکه [مثلاً به ایشان بگویند:] «بهتر است شما از این دفعه در کارهایتان به این روش عمل کنید.» یا اینکه: «توطن خودتان را جای [دیگری قرار دهید].»

هب [ی نار هط هملاع] اقا موحرم [هک ی لادر د]

¹. 43 ص ، 2 ج ، توکلم رارسا و ؛ 108 ص ، درجم حور

نیا زارتلابر گید؛ دهم دندماً دادی اقا روتسد
 هب تر جهم رد [ناشیا ی تقو و!؟ دیهاوخی م هچ
 روضد هذب، دندوب هدرک ریخأتی ردق کید [دهشم
 یر گید ص خشد کید هب [دادد مو حرم] هک متشاد
 دنور بنی سحدمحم دیس اقا متفگدنم رگم: دنتفگ
 اقا مو حرم «!؟ دنکی م ریخأت ارچ!؟ دهشم یارب
 نیا]!؟ دوب روطنیا ناشیا اب م ه [ی نار هط هملاع]
 تسا درگاشد و داتسا [هطبار

و دندوب داتسا مادک، نینمؤملاریمما و ربمغیپ
 روتسد نینمؤملاریمما هب ربمغیپ؟ دوب درگاشد مادک
 تسا حضاو!؟ ربمغیپ هب نینمؤملاریمما ای دادی م
نم دبع انا: دیوگب نینمؤملاریمما هکی یاج. رگید

نیا نناگذب زا یاهدنب کید نم¹؛ **دمحم دببع**
 اب!؟ دنک نایدر و طچ تر ضد رگید بذ «!متسه
 نیع رد؟ دیوگبی بیفیک هچ هب!؟ دیوگبی نابز هچ
 ردارب «!ادخلوسر مردارب»: دنیا مرفی م لاد
 تیعم و تدحو رب تلاد هک دراد ی تیعموم کید
 نیا ایای لو؛ دنکی م سنا رب تلاد، دنکی م
 لوسر مردارب»: دنتفگ ناشیا هکی ای ردارب
 نامثع اب [نینمؤملاریمما] هکی ای ردارب اب، «ادخل
 نامثع هرابرد] هک!؟ تسای کید دنتشاد نوعظم نبد
خأ ای ضم امیفی انا: [دندومرفی م نوعظم نبد

عیقبناتسربق رد م ه ناشیا [و]²؛ «...الله ی ف
 و ناحوص نبدیز هب تر ضد ای. دنتسه نوفدم

¹ و نوکلا باب، دیحوئلا باتک، یفاکلا؛ 204 ص، 1 ج، توکلم رارسا
دبع انا امنا: دندومرف (8) ثیدرد و، 9 ص، 1 ج، 5 ثیدد، ناکملا
 ،دیحوئلا باتک زید و؛ **ملسد و هلا و هیلع الله ی لصد الله لوسر دببع نم**
 174 ص، قودص

² تهج هک دراد ی تاملک نوعظم بنامثع لاد حرشرد نینمؤملاریمما
 دوشد معجارم 85 ص، 2 ج، یسانشد داعم هب، علاطا

؛ دندرکی م باطخردار ب، ن احوص ن ب ة عصص
 ی م باطخردار ب [ی رَجَه] دیشُر [و رَأْمَت] مَثیم ه ب
 هم ه ؛ دنتسه ام ردار ب اهنیا «: دنتفگی م ؛ دندرک
 !؟ تسا ی کی ی ردار ب رد اهنیا ا ب ر بمغیپ «. میردار ب
 ی م دا حتا ر ب ت ل لاد ی ردار ب اُلئسم [، ه ن] مکنیا ای
 س یوا ابو [ن احوص ن ب] دیز ا ب ن ینمؤ م لاریما . دنک
 دا حتا ، دندوب د حتم [رَأْمَت] مَثیم اب و [ی نَرَق]
 . تسا ر گید اُلئسم کی ه ب ترم و ماقم ی لو ؛ دنتشاد
 و دندوب ن ینمؤ م لاریما ی اول تحت رد هم ه اهنیا
 س و نایقا ن آ زا هک دندوب ی یاهی وج و اهر ه ن
 . دنتفرگی م ه مشچرس

؛ تسینی تیصخش ن در ب لا اب بلاطم نیا راشتنا
 دیاب ام و تسا ی نابم ه ب تناها و ن در و آ ن بیاپ ه کلب
 بلاطم نیا بظاوم ن تشون و ن درک تبحص رد
 هک دوب نیا [ی نار هط ه ملاء] ام رد پ راختفا . می شاد
 هک دوب نیا ام رد پ راختفا ؛ تسا داد ی اقا در گاش
 ام و ، تسا هتفرگ رارق داد ی اقا تیرت تحت
 و دشاد ع م ج ن ام سا و د دیاب ی نابم نیا ه ب ت بسن
 . میوشن در زمرق طوطخ زا و مینکن ی لوضف
 نیا ه ب هک ی ناسک و در ادی منرب ی خوش اذخ تریغ
 ه نوگنیا حرط تسا رتهب ، دناه دیسرن بلاطم
 نیا ه ب هک دنراذگب ی ناسک ه دهع ر ب ار بلاطم
 . دنراد ی رتشیب ی یانشا ل ناسم

س فذ اب ت فلاحم ی ارب ن افرع ن اگرزب

دندنامی مذ داتسا رما رظنتم

علی کلّ حال، این راه و روش و مسئله بزرگان
 است [که به نفس خود پاتک می زدند]. خودشان
 می آمدند انجام می دادند؛ دیگر منتظر استاد
 نبودند. مطلب را از استاد می گرفتند [و عمل

می‌کردند]. همیشه که آقای حدّاد نبودند؛ آن موقع که نامه‌نگاری این‌طور نبود؛ آن موقع ایمیل نبود که شما بنشیننی اینجا حرف بزنی، آن طرف [دریافت کند] و بعد از دو ثانیه پاسخ بیاید! بعد هم حالا خودِ تصویر هم باشد! نه آقا! نامه می‌رفت، پانزده روز طول می‌کشید، بیست روز طول می‌کشید [تا به مقصد برسد]. این مرحوم پدر ما وقتی می‌رفت کربلا، دو ماه، هفتاد روز [می‌ماند]. بعد از بیست‌سی روز که آنجا بود، ایشان برای ما و والده یک نامه می‌داد (ما کوچک بودیم؛ دوازده سال، ده سال، هشت سالمان بود) تازه نامه‌شان بیست روز [بعد از ارسال] می‌آمد، ده روز بعد خودشان می‌آمدند! نامه‌ای که می‌آمد، فقط ده روز زودتر از خودشان می‌آمد! مسافرت‌های آنها به این کیفیت بود!

تیلو و اُسردم رد ار دوخدها و خب س کره

دوشی ماقلا و اِهِن آه ار ، دهد رارق

منتها صحبت در این است کسی که بخواهد خودش را در فضای این مکتب و مدرسه و ولایت قرار بدهد، از آن طرف به او القاء می‌شود، به او گفته می‌شود، به او توجه می‌شود و مطالب طبق همان مسیر [سرِ راهش] قرار می‌گیرد. [اما] کسی که بخواهد در دلش توجیه کند، این طرف و آن طرف [مطلب را با باطل مخلوط] کند، وقتی آنها ببینند او خودش این‌طور است، آنها هم به همان حال و هوا و همان وضعیت، او را قرار می‌دهند [و رها می‌کنند].

و تیناب بسانتم ، ترایز زاناسنا بیصند

تسواتّمه

[رفعج نڊي سوم] ماما تياور نيا، نياربانڊ، هلب [هتبل]! تسيڏي مهم ائسم نادنچ ماسلاهيليءَ، ار ادخي سڪ [هڪنيا] تسا بيجه فرط ڪي زار ڪي فرط ڪي زار لو؛ دنڪ ترايز شرع رد شرع ماسلاهيليءَ ماما نوچ؛ تسا ي داء بلطم. تسا نامحرلاش شرع اضر ماما. تسا نامحرلا نم ترايز هڊن لاءِ هڪ وٽ»؛ ديوگي ماضر ماما وٽ؟ ي اهدما ي عقوت هچ اڀو تساوڌ هچ اڀو، ي اهدما افزخ نم زار ي اهدما؟ ي ريگڊ هچ نم زار ي اهدما هرهمرخ [ي اهدما]! افزخ نيا ايد؟ ي ريگڊ نيا ايد!؟ ي ريگڊ سم! هرهمرخ نيا ايد!؟ ي ريگڊ لاط! هرقد نيا ايد!؟ ي ريگڊ هرقد! سم ي چره! ايمڪن نيا ايد!؟ ي ريگڊ ايمڪن! لاط نيا ايد ره و، ميرادن امنابنا نيا رد ام ي هاوڊ وٽ ي م هچ وٽ؛ ميراد ي خساپ ش يارب، ي نڪ ي ياضاقت!؟ ي هاوڊ ي م هچ وٽ!؟ ي هاوڊ

ديايد مرد هڊس ڪر هڪ تسيڏي روطنيا] هلب نڊي سوم مرد دوڌ رد؛ [دشاب ي هاگياج بحاص رد مه قراسد! دنڊرڪ نم بيچ رد تسد، رفعج [ارش تسد]، مدشه جوت هڪ ي تقو نم! دياي م مرد هڪ ي ناءِ لو! نڪن ار راکن نيا رگيد»؛ مٽفگ، مٽفرگ رگيد و نڪ هبوت ورت! ت دوڌ لام مه ي تشادرت نڊي سوم مرد هڊدراد وا «! هڊن ماجنا ار راکن نيا! ت قرسد تين هڊ، دياي م رفعج

تيلو ميرد دورو تين هڊ هڪ ي سڪ
شرع رد ادخ ترايز باوڌ، دنڪ ترايز
تشاد دهاوڏ

تین هڊ رفعج نڊي سوم مرد دياي م مه ي ڪي

¹ تسا شزارا ي ڊزيچ اجنيا رد روظنم ي لگفرظ، لافسد

رد ل خاد م هاوخی م ن م: «دیوگی م؛ ش دو خ ت یلاو
 ما جنا دیهاوخی م ی راک ره؛ م ش اب امش ت یلاو
 ی سوم هک ت سا ی نامه نیا! نیا م ه ی کی» «! دیهدب
و ه تبر غی ف ایلعی نیا راز ن م: «دومرف رفعدن ب
«. به شرعی فی لاعت الله راز ن مک اقلید هدذع ت اب
 رتن بیاپ، تسه م ه رتن بیاپ [بتارم]. تسان آنیا
 تیدد ن آ رد اذل. تسه م ه رتن بیاپ، تسه م ه
 مدنر ف هک ی سک: «دنیا مرفی م ربمغیب، هشیاء
 ج د کی هک ت سا نیا لثم، دنک ترایز ار ی لء
 [دیوگی م و] دنکی م بجعت [هشیاء] «. هداد ماجنا
 ی م تر ضد «!؟ انم، تافرع، هبعک!؟ ج د»
 ، ج د هس، هداد ماجنا ج د ود؛ ن کذب جعت: «دیامرف
 «! لوبقمه م ن آ، هداد ماجنا ج د راز ه، ج د هد
 باوثر ادقم] ن آ [هک ت سا نیا تر ضد ل احن ابز]
 [هشیاء] نیا [ن بیاپ ت یفرظ] رطاخ هب هز ات م ه [ار
 ماما ده او خب هک ی سک لا و میوگی م [دودحم] مراد
 اب، ت یفیک ن آ هب، دنک ترایز و حذ ن آ هب ار اضر
 ی سک ن آ، رکف قفا زا هب تر م ن آ اب و تفرعم ن آ
 ی خوش ب ذ! هدرک ترایز ار ادخ هک [تسا]
 هدیسر ادخ عاقل هب، هدرک ترایز ار ادخ! میرادن
 هب ادخ، دوش هداد دیابش هاگردن ا صا خ هب هچنآ و
 دهدی م وا

تبحد دایز ام هک هدش هک هیصوت هتبلاب ذ
 زواجتن امدوخ دد زا زاب م ه زورما و مینکذ
 دایز ی لیخ راطخا و دیدهت اریخا هصلاح. میدرک
 زا جراخ دیهاو خب رگید امش رگا: «دنتفگ و هدش
 ی لک روطه هک میرو بجم ام، دینک تبحد د
 لاعف میهاوخی م ام «! مینک عنم ار امش ی نارنخس
 باقرن اکشزیو و عابطا هر خلا اب ب ذ! دسر ن اجنا هب

تَحَصُّهُ أَظْحَامٌ، دَنْرَادُ تَبْحَمُ أَمَّهٖ، نَاتَسُودُ وَ
دَنْنِكِي مَارَ أَمَلًا ح.

هک دراد مہ ی یاهہ متت، بلاطم نیا اللہ عاشن ا
اُسلج رد دیاشد اللہ عاشن ا، داد قیفوت دنوادخ رگا
رگا؛ منکب ضرع، میسری م اقر ت مدخہ کر صد
رگید ام نوچ؛ [مینکی م ضرع] اُدعب، ہن م ہ
دوشی ذلاوط دایز س لجم میتساوخذ

**موس و تسیب رد» : ی نارہط اُملاء
ماما ترایز ہب ایلوا اُمہ، ہدعقلای ذ
»! دنوشی م فارشم اضر**

امیدواریم کہ خداوند توفیق بدهد از آن
زیارت‌ها [نصیب ما شود]. از آن زیارت‌هایی کہ
ما دیدہ ایم، خودمان کہ نہ، [نصیبمان نشدہ، ولی]
دیدہ ایم کہ اولیاء خدا برای زیارت چطور
می‌روند. زیارتِ آقای حدّاد رحمة اللہ علیہ را
دیدہ ایم، زیارت مرحوم آقا [علامہ طهرانی] را
دیدہ ایم.

دندومرفی م اقا موحرم

اضرلا ی سوم ندی لے ترایز ہب ایلوا اُمہ، ہدعقلای ذ] موس و تسیب ترایز رد
! دنوشی م فارشم

رد ہدعقلای ذ موس و تسیب زوری گژیو

تسا رارسا زا، اضر ماما ترایز

این خیلی قضیہ عجیبی است. ما راجع بہ
سایر ائمہ چنین مطلبی را نداریم. این چه
خاصیتی دارد؟! چه خصوصیتی در امروز
ہست؟! خب اگر بگوییم شہادت حضرت
[است؟! کہ خب در همان آخر ماہ [صفر] اتفاق
افتادہ؛ [گرچہ] یک قولی هست کہ امروز [در
بیست و سوم ذی القعدہ شہادت حضرت] است؛
البتہ قول ضعیفی است؛ قابل توجّہ نیست. و
مسئلہ شہادت نباید [باعث] این قضیہ [و ایجاد

ویژگی خاصّ این روز [باشد؛ خب مسئله شهادت برای همه ائمه هم هست؛ همه ائمه هم روز شهادت دارند، روز ولادت دارند، ایام مبارکه دارند. امّا [اینکه] امروز چه خصوصیتی است [بماند]. سرّش را هم آنها به ما بیان نکردند.

!؟میراد راکه چش رسد به ام لااحد، ل احل کی لء ی ذ موس و تسید ترایز تلیضف [اقاً] :دنیوگی م راکه چ لیلد به امش «!؟تسیچ ش لیلد [هدعقلا نک ترایز ایید، «ترایز ایید» :دنا هتفگ!؟ی راد هچ نیا لااحد» [هک] ی راد راکه چ!؟ن اھ! رگید ش رسد [ندرکش افر د حلاص] رگا «!؟دراد ی رسد نشور ار بالطم و دننکی م ن ایید اهنأ دوخ، دشاب درک دھاوخذی قرف هئسم لا و ؛دننکی م

به حیرض ن دید زا مشچ دیاب ترایز رد
هجوتم و ل و حتم ماما تیلو و هدهاشم
درگ

رد ار ام همه دنوادخ هک میراودیما الله عاشن ا مهیلء همئا میوق طارص و میقتسم ریسم نامھ تباثش دوش ی افر ع و ایلوا و ناگرزب و ملاسلا به ار ام تفرعم و شنید، شپپ زا شید و درادب ن دید زا ار ام مشچ و، دنکر تشید اهنأ بتکم و هار نیا ؛دنک ل و حتم ن طاب تیور تسم به رهاظ بتسا مهم هیضق

ماما، دینیبب ار حیرض دیورب امش هکنیا ی اجه به ار ماما تیلو ؛دینیبب ار ماما روض ؛دینیبب ار دھاوخذ قرف ردقچ هئسم دینیبب تقوناً ؛دینیبب ار رهاظ رگید] درک دھاوخذ توافقت ردقچ، درک هچ، هدهش ضوع هک حیرض ایاً» هک [دینیبب مذ رتگنشق نیا ؟دراد ی لبق حیرض ن ا اب ی فلاتخا

اهنیا «...و تسا رتشیبش ای راکهزیر نیا ،تسا
 ،دنکی م هاگن دنیا می تقو هک ،تسا م اوع ی ارب
 تسا ی حیرض ن امه نیا اقا» :دنکی م ل اوسن مزا
 تترایز ن اجاقا» [مپوگی م] «!؟هدش ضوع هک
 ن دبرگا !تسا هر قدهک حیرض نیا اقا !ن کب ار
 هک م ه نیا ؛تسا نیان آبخ هک تساضر ماما
 هب هجوت ن اجاقا .تسیچ منادی من و نها و هر قده
 دندانیمه مدرم .دیمهفنا ی دیمهف منادی من «!ن ک ماما
 ن اگرزب نیا .دنتسه [اه] زیچ نیا رد مدرم ؛رگید
 رهاظ مشچ نیمه زارا ام هک ،نیمه ی ارب دناهدما
 ن ا ،دندانرگرب و دنک ل و حتم ن طاب مشچ ن آ هب
 .الله اشد

خب اجازه می فرمایید؟! خیلی خوش وقت
 شدیم از زیارتتان. امیدواریم که ما را از دعا
 فراموش نکنید. ما مثل آقای حداد نیستیم که
 بگوییم نیاز به دعا [نداریم]؛ ایشان [این طور
 بودند]. نه، ما نیاز داریم! ما سر تا پیمان نیاز به
 دعا و همّت رفقا و نفس رفقا است! ان شاء الله که ما
 را فراموش نکنید.

دَمَحَلْ أَوْ دَمَحَمَلْ لِعَلِّ صَدَمَهَلْلا